רבא. מהך סברא דקם רבא בשיטתא ° דרב נחמן רביה:

גמר מלהוות. משנה היא נמסכת פרה יו: מקנח ידו בגופה של

בולים כנו, בו המים ביום.
 לב"ק מ"ו, ב) גם זה זכחים
 לג: ודף מ:, ד) לב"ק מ"ו,
 פרה פ"ג משנה עו זכחים לג:,

ו) רש"ק מ"ו, ו) [זבחים כה. ולג:], ח) אחד. ל"ק, ע) [ויקרא ב], י) ילפינן מקבלת דם. ל"ק,

ל), ייקרא פרשה ד וכן איתא מגיגה יא. קדושין לו:], ל) רש"ק מגיגה יא. קדושין לו:], ל) רש"ק מ"ז, מ) אלבעו בדופני הכלי הס"ד בדם משמע שיעור טבילה

בדס משמע שיעור טבילה מעיקר, ז'יק, ג) ז'יל לטבול בו מעיקרא. ז'יק, ב') [ויקרא ד], אלצבעו. ז'יק, ב') בעי קינות. ז'יק, ב') נעי קינות. ז'יק, ג') נירון קיסר, ק) קדושה למצאין כו' ויוצאה למולין. ז'יק, ג'יק, ג'יק

ר) [פ"ג מ"ט], ש) [כן פי' רש" בובחים לג ע"ב וע"שן, מ) וכן

המשה רש"י בעלמו שם ופי׳ שם

לפירוש התום' וע"שו. **ל)** שייר

תורה אור השלם

וְלָקָח אֵזוֹב וְטָבַל בַּמַיִם
 אַישׁ טָהוֹר וְהִזָּה עַל הָאֹהל

ועל כל הכלים ועל הנפשות

אָשֶׁר הָיוּ שֶׁם וְעַל הַנֹּגע בַּעַצַם אוֹ בַחַלָּל אוֹ בַמּת אוֹ

וְבֶר: במדבר יש יווּ וְטְבַל הַכֹּהַן אֶת אֶצְבַעוֹ ם וְהִוָּה מִן הַדְּם שׁבַע מִים לִפְנֵי יִי אֶת פְּנֵי פְּרֹכֶת מים לִפְנֵי יִי אֶת פְּנֵי פְּרֹכֶת

פְּעָמֵים לְפָנִי יְיְ אָוּ בְּיֵ בְּ בְּּ בְּ הַקְּדֶשׁ: ויקרא דּ וּ הַקְּדָשׁ: הְשָׁרְהּ לְעִינִיוּ אָת עָרָהּ וְאָת בְּשָׂרְהּ וּאָת במדבר יט ה במדבר יט ה

4. כפורי זהב שלשים כפורי

בַּסַף משנים אַרבַע מאות

ועשרה כלים אחרים אלף:

במדבר יט יח

:7

ם א ב מיי' פי"ב מהל' מעה"ק הלכה יג: מא ג מיי' שם פי"ג הלכה יב: מב ד מיי' פ"ט מהל' פרה :מדומה ה"ג

ה ומיי' פ"ד מהלכות מעה"ק סלי מו:

מג ו מיי׳ פ״ה שם הלכה ט: מד ז מיי׳ שם הלכה ח: מה ז מיי שם הנכה ח: מה ח מיי שם פייח הלכה ח: מה ט מיי פייג מהלכות פרה הלי ב וע"ש: מה י מיי פייה מהלי מעה"ק הלכה ח: מה כ מיי פייג שם הלכה ב:

שימה מקובצת

מדם. ולא יקדוש הקומץ אלא ש״מ דלא ילפינן מדם אלא ממנחה ומנחה כשרה לחצאין . כדאמר לקמז חביתי כהז הגדול כראמר לקפון חביתי כהן הגדול לחדמין השר מנוחות נמי אצ"ג לחדמין השר מנוחות נמי אצ"ג לחצמין השר מנוחות נמי אצ"ג לפנין שפיר מחביתי כהן הגדול דקרושר לחצמין: פן רב בייבו: ון הלכתא הייא הלכה למשה מסיני דלא קידש למשה מסיני דלא קידש נמלכתא לא לפנין או דלמא נמלכתא לא לפנין או דלמא נמלכתא לא לפנין או דלמא . התם טעמא מאי דכתיב: ז] הכא נמי הא כתיב וטבל בדם שיהא שיעור טבילה בדם בכלי אחד. שיעור סנולה בדם בכלי אחד.
אגב שיטפא לא אדם ביו ברש בלי בה אגב בייטפא לא עיין בה שאינו אגב בייטפא לא עיין בה שאינו הוא בייטפא לא בייט בייט הוא דמרים: מן קידש ואמר רבא תציע דום כל (והשאר נמחק) באמצע דום ולי שני שברופן באמצע דום שרופן בארם שינור ושליו או שירוש בייט שינור שינור ווייטן של בייט שינור שינור ווייט של בייט שינור שינור בייט שינור בייט שינור בייט שינור שינור ווייט של בייט שינור שינור ווייט של בייט שינור שינור שינור ווייט של בייט שינור שינור שינור ווייט של בייט שינור שי טבילה מעיקרו שלא יקבל חצי שיעור בכלי אחד וחצי שיעור בכלי אחר ואח״כ יערבם בכלי אחד אלא יקבל בכלי אחד כל אחד אלא יקבל מכלי אחד כל השיבור שלם מעיקרא: ין אם הם שבענון של כלי יזה כל הדם שבענון של כלי יזה כל הדא הואה מעוד שישר באצבעו של כל הואה והואה צריך באצבע אני כול להואה מא של עיקר אדם המכוב בענין אם שיקר המכוב בענין א) שיעור טבילה מעיקרו והשאר נמקק: ען אפילו מספיג ול והשאר מוקי, ען אפילו מספיג דומני הכלי ואיז צריר לשבול מספיג דומני הכלי ואיז צריר לשבול מופיג והשאר נמחק: ינן אפוליו מספיג בדופני הכלי ואין צריך לטבול בדופני הכלי ואין צריך לטבול ינן חיבת אם נמחק: יזן גמר שלא יצתה הואה מידו טעון טעון כיבוס והשאר נמחק: טעון כיבוס והשאר נמחק: טעון כיבוס והשאר נמחק: מון לא נמר נוסחא אחריני מקח אצבעו בפנים ממאי פקתה ליה אמר אציי בשפח מודי כני ליה אמר אביי בשפת מזרק כו' וזו הנוסחא עולה כהוגן לפסק . הרמב״ם ז״ל שפסק בפרק . שלישי מה׳ פרה שעל כל הזאה מקנח פרש"י וכי בין כו' ובפ' דם חטאת פי' בע"א ותיבות דאי אמרת כו' דלא בעי קינוח אמרת כר דלא בעי קינות נמחק: יו) אלמא קומצין מכלי נמחק: יו) אלמא קומצין מכלי בזיכין מחירין: יוו) לאזכרה דקומץ מחירין ביוו לאזכרה דקומץ מחיר שירים באכילה דכתיב: יעון מאשי הי. כלומר אם הנותרת לאהרון ולבניו אי לא לא וכו בלת הפנים דרכתיב היווה וכן בלחם הפנים דכתיב והיתה לאהרן ולבניו וגו' מאשי ה' וכמו שמסלקין הבזיכין מהשלחן שעל גבי קרקע ה"נ קומצין מכלי שעל גבי קרקע:

ושרף את הפרה לעיניו כך פי' רבינו שלמה ש ונראה דלא מייתי קרא אלא משום דכתיב בסיפיה ואת דמה ישרוף אלמא דמה טעון שריפה ולפיכך מקנח ידו בגוף הפרה ופי׳ הקונטר׳ מגומגם:

אלא אצבעו במאי מקנח. כאן פי׳ הקונטרם לפי שהיה מזה מדמה בהר המשחה אל פני אהל מועד ופרה לפניו נשרפת לחחר שיורד מן ההר מח] והיאך היה יורד בין כל הזאה והואה מהר המשחה להנח בגוף הפרה ובובחים בפ' דם חטאת (דף לג:) פירש שלא היה יכול לקנח אלבעו בגוף הפרה שלא יחלכלך אנבעו בנימין דהכי נמי חיישינן בנימין בפ' כל כתבי (שבת הטו:) גבי מפשיט את הפסח עד החזה ם) ולפי׳ הקונטרם דהכא אין להקשות מהא דאמרינן בפרק בתרא דובחים (דף קיג.) דשחיטה והואה כנגד פתחו של היכל דבשביל כך לא היו במקום אחד אלא שתיהן היו מכוונות כנגד פתחו של היכל: א' ואם איתא דידף מדם. וא"ת והא בדם ליכא מתוך והכא איכא מתוך ובשאר מנחות משמע דמודה רבי אלעזר דאין קדושה מש] לחצאין כיון דלא קרבין לחצאין ומיהו יש לפרש דדם נמי קרב לחצאין ב שיש ד' מתנות וז' הזאות דפרה שכל אחת עבודה בפני עלמה ושיעור טבילה דלעיל לאו למעוטי חצי הואה אלא שיהא בכלי שיעור ז' הזאות והא דאמרינן (בסמוך) גבי הפריש חלי עשרון ודעתו להוסיף דאמר רב אינו קדוש [ופריך] ואי כרבי אלעזר ס"ל לילף מחביתין מלינו לפרש דחשיב ליה דעתו להוסיף כמו טעמא דמתוך וקדוש לחלאין ועוד דאפילו ליכא מתוך בשאר מנחות מ"מ כיון דקדשי חביתין לחצאין מאיזה טעם שיהיה ילפינן שאר מנחות מינייהו אי נמי הא דנקט רבי אלעזר טעמא דמתוך משום דרבי יוחנן נקטיה דאפילו פלגיתו בשאר מנחות בחביתין אודו

לי מיהת מטעם מתוך:

שלא יצתה מידו הזאה מעון כיבום "ומשיצאה הואה מידו ונתזה ממה שנשאר אין מעון כיבום איתיביה אביי ייגמר מלהזות מקנח ידו בגופה של פרה גמר אין שיו לא גמר לא א"ל "גמר מקנח ידו לא גמר מקנח אצבעו בשלמא גמר מקנח ידו בגופה של פרה דכתיב יושרף את הפרה לעיניו אלא לא גמר מקנח אצבעו ייו במאי מקנח יי(דאי אמרת בגופה של פרה איבעי ליה למיתני מקנח ידו ואצבעו בגופה של פרה מדלא קתני הכי ש"מ דלא בעי קינוח) אמר אביי "בשפת מזרק כדכתיב יכפורי זהב וגו' ומי אמר רבי אלעזר הכי והא איתמר חביתי כהן גדול רבי יוחנן אמר יאינה

קרושה לחצאין רבי אלעזר אמר מתוך שקרבה לחצאין קרושה לחצאין ואם יזה מדמה על הבגד וגו' (ויקרא ו) ואם משהזה נפל לא חשיב דם: **מאי לאו עד שלא גמר**. כל ז' הזאות ב' המני דטעון כיבוס ואפילו לא נפל אלא משירי אלבע אלמא כשרין להואה: עד שלא ילסה הואה מידו. על הפרוכת נפל על הבגד טעון כיבוס דעיקר או הואה נפל עליו אבל משילמה הואה מידו נפל על הבגד דהיינו משירים שבאלבע אין טעון כיבום: גמר מלהווח. מבן הואת דם פרה אדומה בהר המשחה אל נכח פני אהל מועד: לא גמר לא. אלמא שיריים שבאלבע כשרים ולא מגן סילריך קינוח: ומשני גמר מקנח כל ידו לא גמר מקנח אלבעו. בין כל הואה והואה: בשלמא גמר מהנח פרן כל ידו בגופה של פרה. שהרי פרה לפניו נשרפת לחתר שיורד תן ההר דכתיב (במדבר יט) ושרף חת הפרה לעיניו: אלא אלבעו. בין כל הואה והואה: במאי מקנח. וכי בין כל הואה והואה יורד מהר המשחה לקנח בגוף הפרה: בשפח מזרק. והיינו דקרי למזרקין כפורי זהב בספר

עזרא על שם שמקנח ידו בו כדאמרינן במס׳ גיטין (דף ט.) גבי בהן (נבחר אדן) ל וכפר ידיה בההוא גברא: ומי א"ר אלעור הכי. אף בדם לא שונה פל שם שתקומה ירו כו כיומות כן כמום צים ן (קרש) צב בה לפבות מון)ם ופפר ירים כיםחות צבות והו של ירי מפר של קידש לחלאין: **חביחי כהן גדול.** עשירית האיפה ביו שמקריבין בכל יום. ועל שם מחבת קרי לה חבימים דכתיב (יוקרא ו) על מחבת בשמן חעשה: אינהקים ביו לחלאין: שאם נתן חלי עשרון בכלי זה וחליו בכלי זה לא קידש וילאה לחולין: **שקריבה לחלאין**. מחליתה בבוקר ומחליתה בערב:

מדם ילפיגן לה. דקידוש קומץ כנגדו קבלת דס: הדר ביה ואינו מגכיה לא קסני. שיהא שאחר מגביה השולחן בשעת סילוק הבזיכין אלמא יו] מכלי שעל קרקע היו סילוק בזיכין ובזיכין מתירין את הלחם כקומץ שמתיר את המנחה דקומץ מיקרי אזכרהש ובזיכין נמי פרה. שהרי פרה לפניו נשרפת לאחר שיורד מן ההר דכתיב מיקרי אזכרה דכתיב (ויקרא כד) והיתה ללחם לאזכרה יה] וקומץ מחיר ואילו מגביה 1 את השולחן לא קתני לאו אמרת התם סדר עבודות נקט ה"ג סדר עבודות נקט מי דמי התם לא נחית למניינא דכהנים הכא נחית למניינא דכהנים אם איתא ליתני מגביה אלא שמע מינה קומצין מכלי שעל גבי קרקע ש"מ אמר רבא פשימא לי קומץ מכלי שעל גבי קרקע שכן מצינו פ בסילוק בזיכין "מקרשין מנחה בכלי שעל גבי

קרקע שכן מצינו בסידור בזיכין בעי רבא

קידוש קומץ מאי ממנחה ילפינן לה או יו מדם

ילפינז לה הדר פשטה ימדם ילפינז לה ומי

אמר רבא הכי והא אתמר קומץ שחלקו בשני

כלים רב נחמן אמר יאינו קדוש ורבא אמר

קרוש זו ואם איתא לילף מדם הדר ביה רבא

מההיא ודם מגלן דלא קדוש לחצאין ¢דתני סרב תחליפא בן שאול יקידש פחות מכדי

הואה בכלי זה ופחות מכדי הואה בכלי זה לא

קידש ואיבעיא להו בדם מאי הלכתא היא יו

ומהלכתא לא ילפינן או דלמא התם מאי

מעמא דכתיב יומבל במים יו הכא גמי הכתיב

יומבל בדם ואיתמר א"ר זריקא אמר רבי

אלעזר האף בדם לא קידש יו אמר רבא תניא

נמי הכי י (בפני כהן מניח) יומבל ולא ימספיג

בדם יו שיהא בדם שיעור מבילה מעיקרו מן

הדם יו מן הדם שבענין ואיצמריך למכתב

ומבל ואיצמריך למכתב בדם דאי כתב

רחמנא ומבל הוה אמינא אע"ג דלא קיבל

שיעור יוֹ מבילות יֹ (דהיינו הואה ז' פעמים)

מעיקרו כתב רחמנא בדם ואי כתב רחמנא

בדם הוה אמינא יכן אפילו מספיג כתב רחמנא

ומבל מן הדם שבענין למעומי מאי אמר רבא

למעומי שירים שבאצבע מסייע ליה לר"א

דאמר ישירים שבאצבע פסולין א"ל רבין בר

רב אדא לרבא אמרי תלמידך אמר רב עמרם

תניא היה מזה ונתזה הזאה מידו יו אם עד

שלא הזה מעון כיבום משהזה אין מעון כיבום

מאי לאו עד שלא גמר יד הזאתו ומשגמר

הזאתו ש"מ דשירים שבאצבע כשרים לא עד

שירים לאכול דכתיב (שם ב) והנותרת מן המנחה וגו' מאשי ה' יש]: סדר עבודות נקע. והגבהה לאו מן העבודות חשובות היא: מקדשין **מנחה.** כשמביאה מביתו ב] נותנה בכלי שעל גבי קרקע: שכן מלינו בסידור בויכין. שמסדר כאן (על) הלחם שהוח שירים ובזיכין שהן קומן על השולחן שעל גבי קרקע דהיינו דומיא דמנחה כשמביאה מביתו דמעורבין יחד הקומן והשירים: קידוש קומן מאי. דלא אשכחן בבזיכין כשהוא מסלהן דהיינו בב] קמינה שיהא נותנו לשום כלי אלא מיד מקטירו הלכך ליכא למפשט קידוש קומן מהתם: בגן מדם. י)מקבלת והקריבו בני (שם א) והקריבו בני אהרו ואמרינו בתורת כהניסה) וההריבו זו קבלת הדם וקידוש קומן כנגד ברן ארבע עבודות של דם קמינה כנגד שחיטה וקידוש קומן כנגד קבלה והולכה כי הולכה והקטרה כנגד בה] לור׳ עבודות של דם קמילה כנגד שחיטה וקידוש כנגד) זריקה: ומי אמר רבא הכי. דמדם ילפינן: לילף מדם. ודם לא ביו קידש לחלאין אם קבל שיעור הואות דדם אשם מצורע או דם פרים בין ושעירים הנשרפין בשני כלים לא עשה כלום כדאמרינן לקמן: מההיא.

דודאי אינו בח] קידוש דמדם ילפינן:

קידש. מי חטאת: כדי הואה. כדי

שיטבול ראשי גבעולין ויזה: לא קידש.

ואע"פ שחזר ועירבו לאחר קידוש במן

נתינת מים על האפר: בדם מאי. אם

קיבל מדם שעירים ופרים הנשרפים

שטעונין הזייה וקיבל שיעור ג' הואות

בכלי זה ושיעור ד' הזאות בכלי זה

מהו: ל] אמר רבא תניא. דבדם לא

קידש: ועבל בדסלא] ולא מספג.

מקנח לב] מאלבעו בדופני הכלי: בדם.

משמע [שיהא שיעור] דם מעיקרא:

והוה מן הדסלגן שבענין. לקמן מפרש

מחי היח: הוה אמינא אע"ג דלא קבל

שיעור לד] עבילות. כל הזאות מעיקרו

ובלבד שיהא בשעת כל טבילה וטבילה

כדי שיעור לה]: כתב רחמנה בדם.

דמשמע לין דשיהא שיעורן דם מעיהרא:

למעוטי שירים שבחלבע. שלריך

לון טלטבול באלבעו בין כל הואה

והואה דהכי משמע והוה מן הדם האמור

בענין למעלהם) וטבל הכהן שבחלבעו

בדם מאותו דם שבכלי שטובל בו יזה כל

לח] הואות ולא שבאנבע: היה מוה.

למן מדם חטחת כגון פרים ושעירים הנשרפין: עד שלה הוה. דהכתי חזי ההוה

דם שנפל על הבגד להואת פנים חשיב

דם: וטעון. הבגד כבום כדכתיב ואשר

גליון הש"ם

תום' ד"ה הדר וכו' דר"כ רבי'. עי' חולין דף עו ע"ל מוס' ד"ה צלשון:

מוסף רש"י

קידש. מי חטאת באפר פרה לא קידש. כדמפרש טעמא ואזיל בדם מאי. גבי חטאת זיעור טבילה הכא גמי. שיעור טובים הכא גמי. המ כתיב וטבל הכהן את אזבעו בַּדָס שִׁיחֹא בִדס הראשון שיעור טבילה מתחילתו (שום), וטבל ולא מספיג. מקנח בצולי הכלי או בדופעתיו שיהא בדם שיעור ביבילה מעיקרו. גרסינן כדפרישית בדם הראשון משמע מן הדם. והזה מן הדם שבענין. מדם האמור בענין שהזה ממנו טבילה ראשונה יזה את כולן שלריך לחזור ולטבול בו אלבעו על כל הזייה טבילה הדם קרא יתירא הוא דלא לריך למיכתב אלא והוה ז' פעמים אמר רב עמרם תניא. מיובתא לר' אלעזר היה מזה. מידו על הכגד עד שלא גמו מידו על הכגד עד שלא גמר הזאתר. טעון כיבוס, ואפילי
ימו בין הזאה להאה משירים
שבאצע אלומא שירים שבאצע
בכאיכה אלו שקוין אמאי טעון
בכאיכה אלי פקולין אמאי טעון
כיבוס עד שלא יצהה מידו-
מואם עד שלא יצהה מידו-
מואם מידו לאחר טעולן
היהו מואר
וואר שריים שאלאה או
וואר שריים שאלאה או ווואר
וואר שריים שאלאה או וווואר
וואר שריים שאלאה או וווואר
וואר שריים שאלאה או ווווואר
שריים שאלא
בכול
בכ ליה שיריים שבאלבע אין טעון כינוס גמר מלהזות.

ט בברים מחוק בכני מנות המיצה שיהא נותנן לשום כלי: כג) מהתם הס״ד ומה״ד ממנחה ילפינן ושפיר דמי דהא גמרנא לקידוש מנחה צל נמחק: ככו דהיינו בשעת קמיצה שיהא נותנן לשום כלי: כג) מהתם הס״ד ומה״ד ממנחה ילפינן ושפיר דמי דהא גמרנא לקידוש מנחה ל נמתק: ככן היינו בשעת קמיצה שיזא נותנן לשום כלי: גמן מהחם הסיד ומה"ד ממנחה ילפינן ושפיר דפני הדא גמרוא לקידוש מנחה של בינה או למר מל מדים לשום ליי. גמן מהחם הסיד ומה"ד ממנחה ילפינן ושפיר דפני הדא גמרוא לקידוש מנחה מנהד: כטן כעוד של משרים בארצה ליים לו לחלים למרת שלכלן ללכטו כנוף ספרס ודיכקו טו נישן ביסרס בפורי זהב. גני כל של שת מכינ כסון כמול הוא בינה שבירים: מון אינו קרוש: מון ירוש ליים בינות בינ

כן מביתו נותנז בכלי: כאן תיבת